

พระวิญญูณแห่งคำพยากรณ์: เสียงร้องยามเที่ยงคืน

แผ่นศิลาสองแผ่นของฮาบากุก

Jeff Pippenger

2012-10-13

ถ้อยคำแห่งการชี้แจง

เมื่อไม่นานมานี้ เราได้เริ่มเตรียมต้นฉบับถอดความของ *Habakkuk's Two Tables* เพื่อแปลเป็นภาษาต่างๆ ที่มีอยู่บนเว็บไซต์ของเรา งานในการแปลงการนำเสนอด้วยวาจาให้เป็นงานเขียนนั้น เป็นภาระที่หนักหนายิ่งกว่าที่ผู้ซึ่งไม่คุ้นเคยกับขั้นตอนทั้งหลายอันจำเป็นต้องผ่านเพื่อเปลี่ยนการนำเสนอด้วยวาจาให้เป็นงานเขียนจะเข้าใจได้ อีกทั้งยังรวมถึงปัญหาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในการแปลเนื้อหาในท้ายที่สุดไปเป็นภาษาต่างๆ บนเว็บไซต์ด้วย เราเพิ่งเริ่มการตรวจแก้ต้นฉบับของการนำเสนอแรกจากทั้งหมดเก้าสิบห้าเรื่อง และข้าพเจ้าได้ค้นพบอีกขั้นตอนหนึ่งที่เราจำต้องก้าวผ่านเช่นกัน เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับพัฒนาการที่ค่อยเป็นค่อยไปของข่าวสารนี้ตั้งแต่ปี 1989 จนถึงประวัติศาสตร์ปัจจุบันของเรา

ในการบรรยายเมื่อราวสิบห้าปีก่อนนั้น มีความจริงหลายประการที่ยังอยู่ในสภาพเริ่มแรกแห่งความเข้าใจ ความจริงประการแรกในบรรดาความจริงเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าจำเป็นต้องชี้แจงให้กระจ่าง คือการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สองในประวัติศาสตร์มิลเลอร์ไรต์ ในเวลานั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึงเมื่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายเริ่มปิดประตูของตนต่อการนำเสนอข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งโดยมิลเลอร์ ควบคู่ไปกับการสิ้นสุดของปี 1843 วิลเลียม มิลเลอร์คำนวณเวลาโดยยึดถือหลักการนับที่เขาเชื่อว่าระบุได้ว่าปี 1843 เริ่มต้นในวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1843 และสิ้นสุดในวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 เขาเคยคิดว่าคำพยากรณ์ทั้งสามซึ่งในที่สุดถูกรรจนาไว้บนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองจะสิ้นสุดลงในปี 1843 และเขาเชื่อว่าปีนั้นสิ้นสุดลงในวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 เขาผิดอยู่สองประการ

คำพยากรณ์สามประการ คือ 1335 วันแห่งดาเนียล บทที่ 12, 2520 ปีแห่ง "เจ็ดกาลเวลา" ของเลวีนิติ บทที่ 26, และ 2300 วันแห่งดาเนียล บทที่ 8 นั้น มิลเลอร์เข้าใจว่าจะสิ้นสุดลงในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1844 หลังจากนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำชาวมูเอล สโนว์ให้เข้าใจไม่เพียงว่าคำพยากรณ์ทั้งหลายมิได้สิ้นสุดลงในปี 1843 หากแต่ในปี 1844 เท่านั้น; แต่สโนว์ยังได้เริ่มนำการนับเวลาตามแบบคาไรต์มาใช้ด้วย ซึ่งมีใช้วิธีการกำหนดเวลาที่มิลเลอร์เคยใช้อยู่ มิลเลอร์ได้ใช้การนับเวลาตามแบบรับปีนิก/อาศัยวันวิษุวัต ซึ่งกำหนดปีจากฤดูใบไม้ผลิหนึ่งไปสู่อีกฤดูใบไม้ผลิหนึ่ง

เมื่อเรากำลังนำเสนอสองตารางของฮาบากุก

เราในเวลานั้นยังมีได้เข้าใจความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ประการนี้

และกำลังใช้ประสบการณ์ของมิลเลอร์เพื่อกำหนดวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844

ว่าเป็นการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สอง และเป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการชักช้า ข้าพเจ้าเข้าใจและยังคงเข้าใจอยู่ ว่าการมาถึงของทูตสวรรค์องค์นั้นสอดคล้องกับเวลาที่พวกโปรเตสแตนต์ปฏิเสธข่าวสารของมิลเลอร์เกี่ยวกับทูตสวรรค์องค์แรก และข้อความตอนต่อไปนี้เป็นจุดอ้างอิงของข้าพเจ้า.

"ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842 นายมิลเลอร์ได้บรรยายชุดที่สองของท่าน ณ คริสตจักรถนนคาสโกในพอร์ตแลนด์ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นสิทธิพิเศษอย่างยิ่งที่ได้เข้าฟังการบรรยายเหล่านี้ เพราะข้าพเจ้าได้ตกอยู่ภายใต้ความห่อถ้อย และไม่รู้สีกว่าตนพร้อมที่จะพบพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

การบรรยายชุดที่สองนี้ก่อให้เกิดความตื่นตัวในเมืองมากกว่าครึ่งแรกอย่างยิ่ง มีเพียงไม่กี่กรณียกเว้น
นิกายต่าง ๆ ได้ปิดประตูคริสตจักรของตนไม่ต้อนรับนายมิลเลอร์ คำเทศนาจำนวนมากจากธรรมาสันต่าง
ๆ พยายามเปิดโปงสิ่งที่กล่าวอ้างว่าเป็นความผิดพลาดอันคลั่งไคล้ของผู้บรรยาย
แต่ฝูงชนของผู้ฟังที่กระตือรือร้นได้เข้าร่วมการประชุมของท่าน และหลายคนไม่สามารถเข้าไปในอาคารได้
ที่ประชุมทั้งหลายสงบเงียบและตั้งใจฟังอย่างพิถีพิถัน” Life Sketches, 27.

ข้าพเจ้าเข้าใจว่าการปิดประตูต่อข่าวสารของมิลเลอร์เป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของการปฏิเสศทูตสวรรค์
องค์ที่หนึ่ง และโดยสอดคล้องกับความเข้าใจของมิลเลอร์เกี่ยวกับการคำนวณเวลาตามแบบรับบี/อัครวินัย
ข้าพเจ้าจึงสันนิษฐานว่าวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 เป็นจุดสิ้นสุดของปี 1843
การนำเสนอของมิลเลอร์ที่พอร์ตแลนด์ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842
แท้จริงแล้วเป็นหมุดหมายที่ระบุถึงการปฏิเสศที่ดำเนินไปเป็นลำดับ ซึ่งในที่สุดได้สิ้นสุดลงเมื่อวันที่ 18 เมษายน
ค.ศ. 1844 แต่ในเวลาที่มีการนำเสนอ
เรายังมิได้ตระหนักถึงการประยุกต์ใช้การคำนวณเวลาตามแบบคาราอิตของชาวมุสลิม สโนว์

ในการนำเสนอครั้งแรกนั้น เมื่อเราเริ่มตรวจชำระต้นฉบับ
ข้าพเจ้าเริ่มมองเห็นว่าสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในเวลานั้นดูเหมือนจะขัดแย้งกับสิ่งที่เราสอนอยู่ในบัดนี้
ทั้งขัดแย้งและไม่ขัดแย้ง เป็นเพียงการเน้นถึงการมาถึงอย่างก้าวหน้าของทูตสวรรค์องค์ที่สอง
และยังเป็นภาพประกอบของการคลีตร้าออกอย่างก้าวหน้าของข่าวสารนี้
ดังที่เป็นกรณีเช่นกันในประวัติศาสตร์ของมิลเลอร์ไรต์
บันทึกเพื่อความกระจ่างนี้ควรตอบข้อข้องใจของผู้ที่สะดุดต่อการที่เราระบุว่าวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844
เป็นความผิดพลาดครั้งแรกของฝ่ายมิลเลอร์ไรต์ และต่อสิ่งที่เคยได้รับการสั่งสอนในอดีต

“ข่าวสารที่หนึ่งและที่สองได้ถูกประกาศในปี 1843 และ 1844
และบัดนี้เรากำลังอยู่ภายใต้การประกาศของข่าวสารที่สาม;
แต่ข่าวสารทั้งสามยังคงต้องได้รับการประกาศต่อไป
ยังคงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในบัดนี้เช่นเดียวกับทุกเวลาในอดีต
ที่จะต้องกล่าวซ้ำแก่ผู้ที่กำลังแสวงหาความจริง โดยทั้งปากกาและเสียง
เราจะต้องให้คำประกาศนั้นดังก้องออกไป แสดงลำดับของข่าวสารเหล่านั้น
และการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ต่าง ๆ ที่นำเราไปสู่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
จะมีข่าวสารที่สามโดยปราศจากข่าวสารที่หนึ่งและที่สองไม่ได้
ข่าวสารเหล่านี้เราจะต้องมอบแก่โลกผ่านสิ่งพิมพ์และผ่านคำบรรยาย โดยแสดงให้เห็นตามแนวประวัติศาสตร์
แห่งคำพยากรณ์ถึงสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นแล้วและสิ่งทั้งหลายที่จะเกิดขึ้น” Selected Messages,
book 2, 104.

แผ่นจารึกสองแผ่นของฮาบากุก 1 จาก 95

บทนำสู่ศิลาทั้งสองของฮาบากุกและเสียงร้องในเวลาดูเถียงกัน

ในชุดการศึกษา เราจะพิจารณากระดานทั้งสองของฮาบากุก—แผ่นภูมิปี 1843 และ
1850—ตลอดช่วงเวลาหนึ่งอย่างต่อเนื่อง เราจะเริ่มต้นโดยจัดวางตำแหน่งของเสียงร้องยามเถียงกันให้ถูกต้อง
ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า การนำเสนอในช่วงต้นจำนวนมากจะเป็นการทบทวนสำหรับผู้ที่ยังไม่เคยกับข่าวสารนี้
แต่เนื่องจากเรากำลังจัดเตรียมชุดการศึกษาที่อาจถูกศึกษาโดยผู้ที่เพิ่งรู้จักข่าวสารนี้
เราจำเป็นต้องวางแนวคิดพื้นฐานบางประการไว้สำหรับพวกเขา เราจะเริ่มด้วยเสียงร้องยามเถียงกัน
โดยมุ่งเน้นไปที่แง่มุมหนึ่งซึ่งพบได้ในนิมิตแรกของ Ellen White ขอให้อ่านย่อหน้าแรกจาก Christian
Experience and Teachings หน้า 57.

ไม่นานหลังจากกาลเวลาในปี 1844 ได้ผ่านพ้นไป
นิมิตเปิดเผยครั้งแรกของข้าพเจ้าก็ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ากำลังไปเยี่ยมนางเฮนส์ที่เมืองพอร์ตแลนด์ รัฐเมน ซึ่งเป็นพี่น้องที่รักในพระคริสต์
ผู้ซึ่งจิตใจของเธอผูกพันแน่นแฟ้นกับของข้าพเจ้า พวกเราห้าคน ล้วนเป็นสตรี
กำลังคุกเข่าอย่างสงบอยู่ที่แท่นบูชาประจำครอบครัว ขณะที่พวกเรากำลังอธิษฐานอยู่นั้น
ฤทธานุภาพของพระเจ้าก็เสด็จมาเหนือข้าพเจ้าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

สตรีทั้งห้าคนนี้ ซึ่งมีจิตใจผูกพันแน่นแฟ้นกับซิสเตอร์ไวท์ มิได้ต่อต้านการสำแดงใด ๆ
แห่งฤทธานุภาพของพระเจ้า โดยนำสิ่งเกิดว่า พวกเธอล้วนเป็นผู้หญิง อันเป็นภาพแทนของคริสตจักร
และมีจำนวนห้าคน ซึ่งอาจมองได้ว่าเป็นหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาห้าคน นี่เป็นเพียงข้อสังเกตเท่านั้น

ข้าพเจ้าดูประหนึ่งว่าตนเองถูกห้อมล้อมด้วยแสงสว่าง และกำลังลอยสูงขึ้นจากแผ่นดินโลกยิ่ง ๆ ขึ้นไป
ข้าพเจ้าหันกลับไปมองหาเหล่าผู้เชื่อในการเสด็จมาของพระองค์ในโลก แต่ไม่อาจพบพวกเขาได้
ขณะนั้นมีพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงมองอีกครั้ง และมองให้สูงขึ้นอีกเล็กน้อย” เมื่อได้ยินดังนั้น
ข้าพเจ้าจึงเงยตาขึ้น และเห็นทางเดินสายหนึ่งตรงและแคบ ซึ่งยกสูงอยู่เหนือโลก บนทางสายนี้
เหล่าผู้เชื่อในการเสด็จมาของพระองค์กำลังเดินทางไปยังนคร ซึ่งตั้งอยู่ ณ
ปลายทางอีกด้านหนึ่งของทางนั้น เบื้องหลังพวกเขา ณ จุดเริ่มต้นของทาง มีแสงสว่างอันเจิดจ้าตั้งอยู่
ซึ่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งบอกข้าพเจ้าว่าเป็น “เสียงร้องยามเที่ยงคืน” แสงสว่างนี้ส่องตลอดแนวทาง
และให้แสงแก่เท้าของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ไม่สะดุด หากพวกเขาจับล้องสายตาไว้ที่พระเยซู
ผู้ทรงอยู่เบื้องหน้าพวกเขาพอดี และทรงนำพวกเขาไปยังนคร พวกเขา ก็ปลอดภัย แต่ไม่นาน
บางคนก็อ่อนล้าและกล่าวว่านครนั้นอยู่ไกลเหลือเกิน
และพวกเขาคาดหมายว่าจะได้เข้าไปถึงก่อนหน้านั้นแล้ว
แล้วพระเยซูจะทรงหนุนใจพวกเขาโดยทรงชูพระกรขวาอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ขึ้น
และจากพระกรของพระองค์มีแสงสว่างส่องออกมา พลั่วไหวอยู่เหนือกลุ่มผู้รอคอยการเสด็จมา
และพวกเขาร้องว่า “อัลเลลูยา!” คนอื่น ๆ กลับปฏิเสธแสงสว่างที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาอย่างหุนหันพลันแล่น
และกล่าวว่า มิใช่พระเจ้าที่ได้ทรงนำพวกเขาออกมาไกลถึงเพียงนี้ แสงสว่างเบื้องหลังพวกเขาก็ดับลง
ทำให้เท้าของพวกเขาตกอยู่ในความมืดสนิท และพวกเขาก็สะดุด
สูญเสียการมองเห็นหลักหมายและพระเยซู แล้วตกลงจากทางลงไปสู่โลกอันมืดมิดและชั่วร้ายเบื้องล่าง.

วิลเลียม มิลเลอร์ และเสียงร้องเที่ยงคืน

ในการนำเสนอครั้งแรกนี้ หลังจากวางหลักประเด็นบางประการแล้ว
เราจะกล่าวถึงการประชุมของแอ็ดเวนทิสต์ที่โลว์แฮมป์ตันในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1844 ในการประชุมครั้งนี้
มิลเลอร์ได้มาชุมนุมกัน และวิลเลียม มิลเลอร์ได้ปฏิเสธความเข้าใจเรื่องเสียงร้องเที่ยงคืน
ตรรกะในที่นี้คือ นิมิตนี้ แม้จะมีไว้สำหรับพวกเราทุกคน โดยเฉพาะแล้วมีไว้สำหรับวิลเลียม มิลเลอร์.

ในเดือนเดียวกันนั้น วิลเลียม มิลเลอร์ได้ปฏิเสธความสว่างที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา—คือเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน—
ซึ่งจะเป็นเหตุให้เขาตกลงไปจากทางเดินสู่โลกของคนชั่วเบื้องล่าง เราจะพิจารณาความหมายโดยนัยของเรื่องนี้
หลักฐานทางประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่า
ชาวมิลเลอร์ต่างก็ต่างเชื่อว่าตนกำลังทำให้คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนสำเร็จเป็นจริง
นี่เป็นความรู้ที่ทราบกันโดยทั่วไปในหมู่พวกเขา เราจะแสดงให้เห็นว่า วิลเลียม
มิลเลอร์มีความเข้าใจว่าเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนคืออะไร
มิลเลอร์เชื่อว่าเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนคือข่าวสารเรื่องโม่งยามแห่งการพิพากษาใน ดาเนียล 8:14 และ วิวรณ์
14:6-9 เขาเชื่อว่าข่าวสารซึ่งเขาเริ่มประกาศในช่วงต้นทศวรรษ 1830 นั้นคือเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน “ดูเถิด
เจ้าบ่าวกำลังมา” และว่าพระเยซูกำลังเสด็จมายังโลกในฐานะเจ้าบ่าว

ตลอดช่วงประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่ของขบวนการมิลเลอไรต์ พวกเขาเชื่อว่าตนกำลังทำให้คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนสำเร็จลุล่วง แต่พวกเขาคิดว่าเสียงร้องเที่ยงคืนนั้นหมายถึงข่าวสารที่พวกเขาได้ประกาศอยู่ อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงฤดูร้อนปี 1844 ความเข้าใจใหม่ที่ถูกต้องก็ได้ปรากฏขึ้นว่า เสียงร้องเที่ยงคืนนั้นคือขบวนการเดือนที่เจ็ด โดยคาดหมายว่าพระเยซูจะเสด็จมาในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด นั่นคือเสียงร้องเที่ยงคืนที่แท้จริง เมื่อมิลเลอร์ปฏิเสธเสียงร้องเที่ยงคืนที่แท้จริงในเดือนธันวาคม 1844 เขาก็กำลังปฏิเสธประวัติศาสตร์ของฤดูร้อนปี 1844 และหวนกลับไปสู่จุดยืนเดิมของตนว่ามันเป็นเพียงข่าวสารทั่วไปจากทศวรรษ 1830 เท่านั้น การเข้าใจพลวัตของเสียงร้องเที่ยงคืนนั้นเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง หากท่านไม่เข้าใจ 2520 ดังที่พวกมิลเลอไรต์เข้าใจ ท่านก็ไม่อาจเข้าใจเสียงร้องเที่ยงคืนได้ หากท่านไม่อาจเข้าใจเสียงร้องเที่ยงคืนดังที่พวกมิลเลอไรต์เข้าใจ ท่านก็จะตกจากทางเดินลงไปสู่โลกอธรรมเบื้องล่าง

ในการนำเสนอครั้งนี้

เราจะเริ่มต้นด้วยความจริงบางประการบนแผนภูมิที่อัดเวนต์สมัยในปัจจุบันปฏิเสธอย่างเปิดเผย สถาบันวิจัยพระคัมภีร์แห่งคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส และนักเทววิทยาอัดเวนต์ส่วนใหญ่ปฏิเสธเรื่อง 2520 เราจะพิจารณาประเด็นนี้ตามพระคัมภีร์ในลำดับต่อไป แต่ในเบื้องต้น เราจะแสดงให้เห็นว่า Ellen White ให้การรับรอง 2520 อย่างเต็มที่

สถาบันและนักเทววิทยาส่วนใหญ่ยังปฏิเสธความเข้าใจของผู้บุกเบิกเกี่ยวกับเครื่องบูชาประจำวันด้วย เราจะแสดงให้เห็นว่าการปฏิเสธความเข้าใจของผู้บุกเบิกที่ว่าเครื่องบูชาประจำวันคือความเชื่อนอกศาสนา เท่ากับเป็นการปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ สถาบันยังปฏิเสธต่อสาธารณชนถึงความเข้าใจของผู้บุกเบิกเกี่ยวกับตรึงหลาย—ตรึงที่ห้าและตรึงที่หก เราจะเริ่มต้นโดยแสดงให้เห็นว่าการปฏิเสธความเข้าใจของผู้บุกเบิกเกี่ยวกับตรึงหลายนั้น เท่ากับเป็นการปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์

ทุกวันนี้ ชาวแอ๊ดเวนตีสต์ส่วนใหญ่ อย่างดีที่สุดก็มีความเข้าใจที่คลุมเครือเกี่ยวกับ 1290 และ 1335

หากปราศจากความเข้าใจของบรรพชนผู้บุกเบิกเกี่ยวกับ 1335

ก็ย่อมไม่มีเหตุผลอันชอบธรรมตามพระคัมภีร์สำหรับการระบุเวลาโดยที่เริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 หากไม่เข้าใจเวลาโดยที่ ก็ไม่อาจเข้าใจพลวัตของเสียงร้องยามเที่ยงคืนได้

หากไม่เข้าใจเสียงร้องยามเที่ยงคืน ก็ย่อมตกลงจากทางเดินสู่โลกอธรรมเบื้องล่าง

เราจะสาแดงความจริงเหล่านี้บนแผนภูมิในแง่ของการรับรองอย่างชัดเจนจากพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ แล้วจึงวิเคราะห์จากพระวจนะของพระเจ้า แต่ก่อนอื่น

เราจำเป็นต้องเห็นว่าอะไรแวดล้อมประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์

และอะไรเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเสียงร้องยามเที่ยงคืน.

ประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์และการมาถึงของทูตสวรรค์องค์แรก

เราจะเริ่มด้วยคำกล่าวของ Uriah Smith จาก Thoughts on Daniel and Revelation, หน้า 521

เพื่อแสดงให้เห็นประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์และกล่าวถึงปี 1798 Uriah Smith เขียนว่า

“ลำดับเวลาของเหตุการณ์ในวิวรณ์บทที่ 10 ยังได้รับการยืนยันเพิ่มเติมจากข้อเท็จจริงที่ว่าทูตสวรรค์องค์นี้เป็น องค์เดียวกันกับทูตสวรรค์องค์แรกแห่งวิวรณ์บทที่ 14” ในวิวรณ์บทที่ 10

ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์องค์หนึ่งลงมาจากรสวรรค์ โดยมีหนังสือเล่มเล็กที่เปิดอยู่ในมือของท่าน Ellen White

บอกแก่เราว่า ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์องค์นี้คือพระเยซูคริสต์ และหนังสือเล่มเล็กนั้นคือพระธรรมดาเนียล

เมื่อถึงตอนท้ายของบทที่สิบ ยอห์นได้รับคำสั่งให้กินหนังสือเล่มเล็กนั้น ซึ่งจะหวานในปากของเขา

แต่ขมในท้องของเขา ยอห์นเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์ ซึ่งข่าวสารแห่งดาเนียลนั้นหวานชื่น แต่กลับนำไปสู่ความผิดหวังอันขมขื่น ตามความเข้าใจของผู้บุกเบิกทั้งหลาย ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์แห่งวิวรณ์บทที่ 10 คือทูตสวรรค์องค์แรกแห่งวิวรณ์บทที่ 14—ทั้งสองคือทูตสวรรค์องค์เดียวกัน.

บ่อยครั้งเราไม่ได้ใช้เวลามากนักในการกล่าวถึงทูตสวรรค์เหล่านี้ในพระธรรมวิวรณ์อย่างเจาะจง แต่เราควรทำเช่นนั้น ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์านุภาพในวิวรณ์ 10 ก็คือทูตสวรรค์องค์เดียวกับที่วิลเลียม มิลเลอร์เชื่อว่ากำลังทำให้เสียงร้องเทียงคืนสำเร็จโดยการประกอบพระราชกิจของทูตสวรรค์องค์แรกแห่งวิวรณ์ 14 ว่า “จงยำเกรงพระเจ้าและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาพิพากษาของพระองค์แล้ว” เวลาพิพากษาของพระองค์นั้นหมายถึง ดาเนียล 8:14 ทูตสวรรค์เหล่านี้บ่งชี้ถึงแง่มุมต่าง ๆ ของพระราชกิจที่ได้ถูกประกอบให้สำเร็จแล้ว

หวนกลับไปหาอุไรยาห์ สมิธ: “ลำดับเวลาของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในวิวรณ์ 10 ยิ่งได้รับการยืนยันแน่ชัดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่าทูตสวรรค์องค์นี้เป็นองค์เดียวกันกับทูตสวรรค์องค์แรกในวิวรณ์ 14” เขาอธิบายว่าสิ่งใดเชื่อมโยงทั้งสองเข้าด้วยกัน: ทั้งสองมีข่าวสารพิเศษที่จะประกาศ ทั้งสองเปล่งคำประกาศของตนด้วยเสียงอันดัง ทั้งสองใช้ถ้อยคำคล้ายคลึงกันที่อ้างถึงพระเจ้าผู้สร้าง และทั้งสองประกาศเรื่องเวลา—องค์หนึ่งปฏิญาณว่าเวลาจะไม่มีอีกต่อไป และอีกองค์หนึ่งประกาศว่าโมงแห่งการพิพากษาของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว ข่าวสารในวิวรณ์ 14:6 ตั้งอยู่ ณ ฟังนี้ของการเริ่มต้นแห่งเวลาอวสาน.

ยูไรอาห์ สมิธ กล่าวว่า เวลาสุดท้ายคือปี 1798 และข่าวสารแห่งวิวรณ์ 14 มาภายหลังจากนั้น เขาเขียนว่า “แต่ข่าวสารแห่งวิวรณ์ 14:6 นั้นอยู่ปากนี้ของการเริ่มต้นแห่งเวลาสุดท้าย ข่าวสารนี้เป็นการประกาศว่าชั่วโมงแห่งการพิพากษาของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว และฉะนั้นจึงต้องประยุกต์ใช้กับคนรุ่นสุดท้าย เปาโลมิได้ประกาศว่าชั่วโมงแห่งการพิพากษาได้มาถึงแล้ว ลูเธอร์และบรรดาผู้ร่วมงานของเขาก็มิได้ประกาศเช่นนั้น เปาโลให้เหตุผลว่าด้วยการพิพากษาที่จะมาถึง ซึ่งยังอยู่ในอนาคตอย่างไม่กำหนดชัด และลูเธอร์ก็วางเหตุการณ์นั้นไว้อย่างน้อยสามร้อยปีจากสมัยของตน ยิ่งกว่านั้น

เปาโลยังเตือนคริสตจักรไม่ให้มีการประกาศเช่นที่ว่าชั่วโมงแห่งการพิพากษาของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว จนกว่าจะถึงเวลาหนึ่ง” ใน 2 เธสะโลนิกา 2:1-3 เปาโลกล่าวว่าวันแห่งพระคริสต์ยังไม่มาถึง จนกว่าการละทิ้งความเชื่อจะเกิดขึ้นก่อน และมนุษย์แห่งบาบจะถูกเปิดเผย เปาโลนำเสนอมนษย์แห่งบาบ เขาเล็ก อำนาจสันตะปาปา และครอบคลุมตลอดช่วงเวลาแห่งอำนาจสูงสุดของมันด้วยคำเตือน ซึ่งดำเนินต่อเนื่องอยู่ 1260 ปี และสิ้นสุดลงในปี 1798

ในปี 1798 ข้อจำกัดที่ห้ามการประกาศว่าวันของพระคริสต์ใกล้เข้ามาแล้วก็สิ้นสุดลง เวลาสุดท้ายได้เริ่มต้นขึ้น และตราประทับก็ถูกนำออกจากหนังสือเล่มน้อย นับแต่นั้นมา ทูตสวรรค์ในพระธรรมวิวรณ์ 14 ได้ออกไปแล้ว Uriah Smith กล่าวว่า “If you will see it,” นับตั้งแต่ปี 1798 ข่าวสารของทูตสวรรค์ที่หนึ่งก็ได้ออกไปแล้ว ในปี 1798 ทูตสวรรค์ที่หนึ่งแห่งพระธรรมวิวรณ์ 14 ได้เข้ามาสู่ประวัติศาสตร์—นี่คือความเข้าใจของผู้บุกเบิก นับแต่นั้นมา ทูตสวรรค์แห่งพระธรรมวิวรณ์ 14 ได้ประกาศว่าชั่วโมงแห่งการพิพากษาของพระเจ้ามาถึงแล้ว และทูตสวรรค์แห่งบทที่สิบก็ได้เข้าประจำตำแหน่งของตนบนทะเลและบนแผ่นดิน ปฏิญาณว่าเวลาจะไม่มีอีกต่อไป เอกลักษณะของทั้งสองนั้นไม่อาจเป็นที่สงสัยได้ เหตุผลทั้งปวงที่ใช้กำหนดตำแหน่งขององค์หนึ่ง ก็ใช้ได้ผลกับอีกองค์หนึ่งด้วย คนในชั่วอายุปัจจุบันกำลังเป็นพยานต่อความสำเร็จตามคำพยากรณ์ของคำพยากรณ์ทั้งสองนี้ ในการประกาศเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ โดยเฉพาะตั้งแต่ปี 1840 ถึง 1844

ได้เริ่มต้นความสำเร็จอันครบถ้วนและโดยละเอียดของคำพยากรณ์เหล่านั้น

สมิธกำหนดปี 1840 และ 1844 โดยอ้างอิงถึงทศวรรษครั้งแรกแห่งวิวัฒนาการ 14 ที่มาถึงในปี 1798 แต่ที่ยังระบุทศวรรษครั้งแรกไว้ในปี 1840 ซึ่งเป็นจุดที่ชาวสาร์ถูกประหามุกพร้ออำนาจในการประกาศเรื่องการเสด็จมานั้น โดยเฉพาะตั้งแต่ปี 1840 ถึง 1844

ความสำเร็จครบถ้วนของสิ่งเหล่านี้ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ตำแหน่งของทศวรรษที่มีเท้าข้างหนึ่งอยู่บนทะเลและอีกข้างหนึ่งอยู่บนแผ่นดิน

แสดงถึงขอบเขตอันกว้างไกลของการประกาศของเขา

ชาวสาร์นั้นจะข้ามมหาสมุทรและแผ่ขยายไปถึงชนชาติต่าง ๆ

และการประกาศเรื่องการเสด็จมาก็ได้ไปถึงทุกสถานีมิชชันทั่วโลก ตั้งแต่ปี 1840

ชาวสาร์ของทศวรรษครั้งแรก ตามคำกล่าวของเอลเลน ไวท์ ได้ถูกนำไปยังทุกสถานีมิชชันทั่วโลก สิ่งนี้สำเร็จลุล่วงเมื่อหลักการหนึ่งวันแทนหนึ่งปีแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ได้รับการยืนยันด้วยการล่มสลายของจักรวรรดิออตโตมัน ณ จุดนี้เราไม่ได้พิจารณารายละเอียดต่าง ๆ

แต่กำลังปูพื้นฉากสำหรับประวัติศาสตร์ของมิลเลอร์ไรต์และพลวัตของเสียงร้องเหิงคีน

เหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์: ค.ศ. 1833 และการตกลงมาของดวงดาว

ในปี ค.ศ. 1833 ได้เกิดการตกลงมาของดวงดาวขึ้น เอลเลน ไวท์ ได้ให้ความเห็นไว้ในหนังสือ The Great Controversy หน้า 333 ว่า: "ในปี ค.ศ. 1833

สองปีหลังจากที่มิลเลอร์เริ่มนำเสนอหลักฐานเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ในไม่ช้าต่อสาธารณชน หมายถึงสัญญาประการสุดท้ายซึ่งพระเจ้าช่วยให้รอดทรงสัญญาไว้ว่าเป็นสัญญาณแห่งการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ก็ได้ปรากฏขึ้น พระเยซูตรัสว่า: 'ดวงดาวทั้งหลายจะตกจากฟ้า' มัทธิว 24:29

และยอห์นในพระธรรมวิวรณ์ได้ประกาศไว้ ขณะเมื่อท่านมองเห็นในนิมิตเหตุการณ์ต่าง ๆ

ที่จะเป็นลางบอกเหตุถึงวันของพระเจ้า: 'ดวงดาวทั้งหลายในฟ้าตกลงมายังแผ่นดินโลก

ดุดันเหมือนเตี๊ยมืดพลอ่อนของมัน เมื่อถูกลมแรงเขย่า' วิวรณ์ 6:13

คำพยากรณ์ข้อนี้ได้รับการสำเร็จอย่างเด่นชัดและน่าประทับใจในการตกของดาวตกครั้งใหญ่เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน ค.ศ. 1833"

คำพยานของวิลเลียม มิลเลอร์บันทึกไว้ว่า: "ในวันเสาร์หลังอาหารเช้า—ในฤดูร้อนปี ค.ศ. 1833

ข้าพเจ้านั่งลงที่โต๊ะทำงานเพื่อตรวจสอบประเด็นบางอย่าง และเมื่อข้าพเจ้าลุกขึ้นเพื่อจะออกไปทำงาน

ก็มีเสียงดังเข้ามาสู่ใจของข้าพเจ้าด้วยพลังยิ่งกว่าที่เคยว่า 'จงไปและบอกเรื่องนี้แก่โลก'

ความประทับใจนั้นดับพลันและมาด้วยพลังอย่างยิ่ง จนข้าพเจ้าหลุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้พลางกล่าวว่า 'ข้าไปไม่ได้ พระองค์เจ้าข้า' 'ทำไมเล่า?' ดูประหนึ่งว่าเป็นคำตอบที่มา แล้วข้อแก้ตัวทั้งปวงของข้าพเจ้าก็ผุดขึ้นมา

คือการขาดความสามารถของข้าพเจ้า

แต่ความทุกข์ใจของข้าพเจ้าทวีมากขึ้นจนข้าพเจ้าได้ทำพันธสัญญาอันเคร่งขรึมกับพระเจ้าว่า

หากพระองค์จะทรงเปิดทาง ข้าพเจ้าจะไปและปฏิบัติหน้าที่ของข้าพเจ้าต่อโลก

'ท่านหมายถึงอะไรโดยคำว่าเปิดทาง?' ดูประหนึ่งว่ามาถึงข้าพเจ้า เอาละ ข้าพเจ้ากล่าวว่า

หากข้าพเจ้าได้รับคำเชิญให้พูดในที่สาธารณะ ณ ที่ใดที่หนึ่ง

ข้าพเจ้าก็จะไปและบอกพวกเขาถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าพบในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ทันใดนั้น ภาระทั้งหมดของข้าพเจ้าก็หายไป และข้าพเจ้าก็ยินดีที่คงไม่น่าจะถูกเรียกเช่นนั้น

เพราะข้าพเจ้าไม่เคยได้รับคำเชิญเช่นนั้นมาก่อน การทดลองของข้าพเจ้าไม่มีใครรู้

และข้าพเจ้าก็แทบไม่มีความคาดหมายเลยว่าจะได้รับเชิญไปยังสนามงานใด ๆ ราวครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะออกจากห้องนั้นเสียอีก บุตรชายคนหนึ่งของมิสเตอร์กิลฟอร์ดแห่งเดรสเดิน

ซึ่งอยู่ห่างจากที่พักของข้าพเจ้าประมาณสิบหกไมล์

ได้เข้ามาและบอกว่าบิดาของเขาใช้ให้มาหาข้าพเจ้าและประสงค์ให้ข้าพเจ้าเดินทางกลับไปบ้านกับเขา โดยข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงอยากพบข้าพเจ้าเกี่ยวกับฐานะบางอย่าง ข้าพเจ้าจึงถามเขาว่าท่านต้องการอะไร เขาตอบว่า วันรุ่งขึ้นจะไม่มีการเทศนาในคริสตจักรของพวกเขา และบิดาของเขาปรารถนาให้ข้าพเจ้าไปพูดกับประชาชนในเรื่องการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทันทีนั้น ข้าพเจ้าก็โกรธตนเองที่ได้ทำพันธสัญญาไว้ ข้าพเจ้ากบฏต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทันทีและตั้งใจว่าจะไม่ไป ข้าพเจ้าออกจากเด็กหนุ่มคนนั้นไปโดยมิได้ให้คำตอบใด ๆ และหลีกเลี่ยงไปยังป่าละเมาะแห่งหนึ่งใกล้เคียงด้วยความทุกข์ใจอย่างยิ่ง แล้วข้าพเจ้าก็ต่อสู้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าประมาณหนึ่งชั่วโมง พยายามจะปลดเปลื้องตนเองให้พ้นจากพันธสัญญาที่ข้าพเจ้าได้ทำไว้กับพระองค์ แต่ข้าพเจ้าหาได้รับการบรรเทาไม่ มีสิ่งหนึ่งถูกประทับลงบนมโนธรรมของข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจะทำพันธสัญญากับพระเจ้าแล้วละเมิดเสียโดยเร็วถึงเพียงนี้หรือ?' และความบาปอันใหญ่หลวงยิ่งของการกระทำเช่นนั้นก็ถาโถมท่วมทับข้าพเจ้า ในที่สุดข้าพเจ้าก็ยอมจำนนและสัญญาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า หากพระองค์จะทรงคำขู่ว่า ข้าพเจ้าจะไป โดยวางใจในพระองค์ว่าจะประทานพระคุณและความสามารถแก่ข้าพเจ้าเพื่อปฏิบัติทุกสิ่งซึ่งพระองค์จะทรงเรียกร้องจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็กลับเข้าไปในบ้านและพบว่าเด็กหนุ่มคนนั้นยังคงรออยู่ เขาอยู่ต่อจนหลังอาหารกลางวัน และข้าพเจ้าก็กลับไปเดรสเดินกับเขา" นี่คือวิธีที่มิลเลอร์เริ่มประกาศข่าวสารนั้นต่อสาธารณชนในฤดูร้อนปี ค.ศ. 1833 ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1833 การตกลงมาของดวงดาวได้เพิ่มความสง่าขรึมแก่ข่าวสารของเขา

ค.ศ. 1840: การสำเร็จของคำพยากรณ์และจักรวรรดิออตโตมัน

ในปี ค.ศ. 1840 เอลเลน ไวท์ได้กล่าวถึงการสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์อย่างน่าอัศจรรย์ ข้อความตอนนี้เป็นที่โต้แย้งกันในฝ่ายพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ โดยบางคนอ้างว่าโอโรอาห์ สมิตเป็นผู้แทรกข้อความนี้เข้าไปในหนังสือ สงครามครั้งใหญ่ แต่ข้อโต้แย้งเหล่านี้ไร้มูล เธอกล่าวถึงลำดับของการสำเร็จเป็นจริงแห่งคำพยากรณ์ที่นำไปสู่ปี ค.ศ. 1840 รวมทั้งการตกลงมาของดวงดาวและวันมืดมิด เธอเขียนว่า "ในปี ค.ศ. 1840 การสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์อีกประการหนึ่งซึ่งน่าอัศจรรย์ได้ปลุกเร้าความสนใจอย่างกว้างขวาง"

นางอ้างถึงคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ มิใช่เพียงคำทำนายของมนุษย์โดยโยสิยาห์ ลิตซ์เท่านั้น สองปีก่อนหน้านั้น โยสิยาห์ ลิตซ์ ศาสนาจารย์คนสำคัญผู้ประกาศเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง ได้ตีพิมพ์คำอธิบายวิวรณ์บทที่ 9 โดยพยากรณ์การล่มสลายของจักรวรรดิออตโตมัน ตามการคำนวณของเขา อานาจนี้จะถูกโค่นล้มในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 เมื่อถึงเวลาที่กำหนดนั้น ตุรกีโดยผ่านทางทูตของตน ได้ยอมรับการคุ้มครองจากมหาอำนาจพันธมิตรแห่งยุโรป และด้วยเหตุนี้จึงตกอยู่ภายใต้การควบคุมของชนชาติต่าง ๆ ที่นับถือศาสนาคริสต์ เหตุการณ์นี้สำเร็จตรงตามคำพยากรณ์ทุกประการ เมื่อเรื่องนี้เป็นที่รับรู้ คนเป็นอันมากก็เชื่อมั่นในความถูกต้องของหลักการตีความคำพยากรณ์ซึ่งมิลเลอร์และผู้ร่วมงานของเขายึดถืออยู่ และขบวนการแอ็ดเวนติสต์ก็ได้รับแรงผลักดันอันน่าอัศจรรย์ บรรดาผู้มีความรู้และมีฐานะได้เข้าร่วมกับมิลเลอร์ทั้งในการเทศนาและการตีพิมพ์เผยแพร่ทัศนะของเขา และตั้งแต่ปี ค.ศ. 1840 ถึง 1844 งานนี้ก็ขยายตัวออกไปอย่างรวดเร็ว

ยูไรยาห์ สมิตได้บอกเราว่าทูตสวรรค์องค์แรกแห่งวิวรณ์ 14 มาถึงในปี 1798 แต่ทูตองค์นั้นคือองค์เดียวกันกับทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์ 10 ในวิวรณ์ 10 ยอห์นได้รับคำสั่งให้หยิบหนังสือเล่มเล็กออกจากมือของทูตสวรรค์นั้นและกินเสีย และมันจะกลายเป็นของหวานในปากของเขา ข่าวสารของพวกมิลเลอร์ได้กลายเป็นของหวานในวันที่ 11

สิงหาคม ค.ศ. 1840 หลังจากการพยากรณ์ตลอดสองปีถึงการล่มสลายของจักรวรรดิออตโตมันโดยอาศัยหลัก การวัน-ปีแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ เมื่อเหตุการณ์นั้นสำเร็จตรงตามคำพยากรณ์ทุกประการ ชาวสารที่พวกเขาได้ประกาศอยู่นั้นก็กลายเป็นของหวานในปากของพวกเขา

เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 ชาวสารนั้นก็กลายเป็นความหวานในปากของพวกเขา ยอห์นได้รับคำสั่งให้รับหนังสือเล่มน้อยออกจากมือของทูตสวรรค์ผู้ได้ลงมา ทูตสวรรค์องค์นั้นลงมาในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 และทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์ 10 องค์นี้ก็เป็นอย่างเดียวกันกับทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งแห่งวิวรณ์ 14 ทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์ 14 มาถึงในปี ค.ศ. 1798 ณ เวลาแห่งอวสาน แต่ชาวสารของเขาได้รับฤทธิ์อำนาจในปี ค.ศ. 1840 เอลเลน ไวท์กล่าวว่า เมื่อเหตุการณ์นั้นเป็นที่รับรู้กันแล้ว คนเป็นอันมากก็เชื่อมั่นถึงความถูกต้องของหลักการตีความคำพยากรณ์ซึ่งมิลเลอร์และสหายของเขาได้รับเอาไว้ นับตั้งแต่ทศวรรษ 1930 โดยเริ่มต้นในปี 1919 แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทศวรรษ 1930 ลัทธิแอ็ดเวนติสต์ได้ปฏิเสธกฎเกณฑ์แห่งการตีความคำพยากรณ์ซึ่งมิลเลอร์และสหายของเขาได้รับเอาไว้—กฎเกณฑ์เหล่านั้นก็คือวิธีศึกษาพระคัมภีร์แบบอ้างอิงพระคัมภีร์เป็นหลักฐาน.

แผนภาพปี 1843 และช่วงเวลาแห่งการล่าช้า

หลักหมายถัดไปในประวัติศาสตร์คือแผนภูมิปี 1843 ซึ่งจัดทำขึ้นในเดือนพฤษภาคม 1842 เอลเลน ไวท์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นว่าแผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ควรถูกแก้ไข เปลี่ยนแปลง ว่าตัวเลขต่าง ๆ เป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงอยู่เหนือมันและทรงซ่อนความผิดพลาดไว้ในตัวเลขบางตัว เพื่อมิให้ผู้ใดมองเห็นได้จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป” แผนภูมินี้เป็นหลักหมายเชิงพยากรณ์ ซึ่งจัดทำขึ้นในเดือนพฤษภาคม 1842 ในเดือนมิถุนายน 1842 คริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายได้ปิดประตูของตน และทูตสวรรค์องค์ที่สองก็มาถึง

จาก Testimonies เล่มหนึ่ง หน้า 21: “ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842

มิสเตอร์มิลเลอร์ได้บรรยายเป็นชุดครั้งที่สองของท่าน ณ คริสตจักรถนนแคสโก ในเมืองพอร์ตแลนด์ รัฐเมน ด้วยข้อยกเว้นเพียงไม่กี่แห่ง นิกายต่าง ๆ ได้ปิดประตูคริสตจักรของตนไม่ต้อนรับมิสเตอร์มิลเลอร์” เอลเลน ไวท์แจ้งแก่เราว่า ในฐานะคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติส เราควรเรียนรู้ที่จะใช้เหตุผลจากเหตุไปหาผล เหตุที่นำคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายให้ปิดประตูของตนก็คือการนำแผนภูมินี้เข้ามาใช้ เมื่อมีการนำแผนภูมินี้เข้ามาในเดือนพฤษภาคม คริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายก็ตัดสินว่าพวกมิลเลอร์ไรต์เป็นพวกคลั่งศาสนาที่หลงผิด

ความผิดหวังครั้งแรกอยู่ถัดไป จากหนังสือ The Great Controversy หน้า 393: “ตั้งแต่ต้นปี ค.ศ. 1842 คำชี้แนะที่ให้ไว้ในคำพยากรณ์นี้ให้เขียนนิมิตนั้นไว้ และทำให้กระจ่างบนแผ่นป้าย เพื่อว่าผู้อ่านจะได้วิ่งไปได้” ได้กระตุ้นให้ชาร์ลส์ ฟิทซ์จัดทำแผนภูมิคำพยากรณ์เพื่ออธิบายนิมิตในหนังสือดาเนียลและวิวรณ์” ชาร์ลส์ ฟิทซ์ ผู้ถึงแก่ความตายก่อนความผิดหวังครั้งใหญ่ในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ไม่นาน ได้ถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ในประวัติศาสตร์นี้ เขาได้จัดทำแผนภูมินั้น ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1842.

การตีพิมพ์แผนภูมินี้ถูกถือว่าการสำเร็จตามพระบัญชาของฮาบากุก อย่างไรก็ตาม ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นความล่าช้าที่ปรากฏในการสำเร็จของนิมิต

ในคำพยากรณ์เดียวกันนั้นเองได้กล่าวถึงช่วงเวลาแห่งการรอคอยไว้ด้วย ภายหลังจากความผิดหวัง พระคัมภีร์ข้อนี้จึงปรากฏว่ามีนัยสำคัญว่า “เพราะนิมิตนั้นยังรอถึงเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุดมันจะกล่าวออกมาและจะไม่มูสา แม้มันจะล่าช้า ก็จงคอยมัน เพราะมันจะมาถึงอย่างแน่นอน มันจะไม่ล่าช้า คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตด้วยความเชื่อ” ช่วงเวลาแห่งการรอคอยนั้นคือความผิดหวังครั้งแรก

ซึ่งเกิดขึ้นในวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 พวกมิลเลอไรต์กำลังทำนายว่าวาระสิ้นสุดของโลกจะมาถึงในปี ค.ศ. 1843 โดยใช้การนับเวลาตามพระคัมภีร์ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้เสด็จมาในเวลานั้น ความผิดหวังครั้งแรกจึงเกิดขึ้นในวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 นั่นคือช่วงเวลาแห่งการรอคอย

นี่คือช่วงเวลาแห่งการรอคอยในอุปมาหญิงพรหมจารีสิบคน ใน Habakkuk 2 และใน Daniel 12. Daniel 12:11 กล่าวว่า “และตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาประจำวันจะถูกยกเลิกไป...” บรรดาผู้บุกเบิกเข้าใจว่าลัทธินอกศาสนาถูกปราบลงในปี 508 เมื่อ Clovis เอาชนะพวก Visigoths ได้ ตั้งแต่เวลาที่ลัทธินอกศาสนาถูกยกเลิกไปและสันตะปาปาถูกสถาปนาขึ้น (สามสิบปีต่อมาในปี 538) จะมี 1290 วัน ข้อถัดไปกล่าวว่า “ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยและมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน” 508 บวก 1335 เท่ากับ 1843 “ความสุขมีแก่ผู้ที่มาถึงปี 1843” ช่วง 1335 เป็นเครื่องหมายแห่งเวลาแห่งการรอคอย โดยกล่าวว่า “ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยและมาถึงปี 1843” หากท่านยึดถือความเข้าใจของบรรดาผู้บุกเบิกเกี่ยวกับเครื่องบูชาประจำวัน ดังที่ Ellen White ยึดถือด้วย ข้อนี้ก็ชัดเจน

เพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น อีสยาห์ 30:18 กล่าวว่า “เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์จะทรงรออยู่” ณ ที่นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเจ้าบ่าวในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน และพระองค์กำลังทรงชักช้ำอยู่ “เพราะฉะนั้นเจ้าบ่าวจะชักช้ำอยู่ เพื่อพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ท่านทั้งหลาย และเพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงได้รับการยกย่อง เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาต่อท่านทั้งหลาย เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการพิพากษา บรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ล้วนเป็นสุข” สิ่งนี้สอดคล้องกับดาเนียล 12:12: “ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยอยู่และมาถึง 1335” เจ้าบ่าวทรงชักช้ำอยู่ในวันที่ 22 มีนาคม 1844 มีพระพรผูกติดอยู่กับการมาถึงความผิดหวังครั้งแรกแล้วจึงรอคอย เมื่อท่านมาถึงที่นี่แล้ว ท่านจะต้องรอคอย ท่านกำลังรอคอยอะไร? ฮาบากุก 2:3 กล่าวว่า “เพราะนิมิตนั้นยังคงรอถึงเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุดมันจะกล่าวออกมาและไม่มูสา แม้มันจะชักช้ำ ก็จงคอยมันเถิด” พระพรของการมาถึง 1335 คือพระพรของการมาถึงประวัติศาสตร์นี้ ซึ่งเป็นที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้เสียงร้องเวลาเที่ยงคืนสำเร็จขึ้น

มิใช่ทุกคนจะได้รับอนุญาตให้มีส่วนร่วมในการร้องประกาศยามเที่ยงคืน บางคนได้ดำเนินร่วมกับชาวมิลเลอไรต์ มิใช่เพราะประสบการณ์ส่วนตัวของตนกับพระเยซูคริสต์หรือการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยตนเอง หากแต่ด้วยความหวาดกลัว ก่อนที่การร้องประกาศยามเที่ยงคืนจะมาถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแยกพี่น้องเหล่านี้ออกจากขบวนการ ความผิดหวังครั้งแรกเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเตรียมพร้อมสำหรับการร้องประกาศยามเที่ยงคืน ตามคำกล่าวของเอลเลน ไวท์ หากเราไม่เข้าใจเรื่องนี้ เราก็จะตกลงไปจากทางเดินสู่โลกอธรรมเบื้องล่าง

การเสริมกำลังแห่งข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง

จากหนังสือ Early Writings หน้า 238: “ใกล้สิ้นสุดข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง ข้าพเจ้าเห็นแสงสว่างอันยิ่งใหญ่มากจากสวรรค์สองลงมายังประชากรของพระเจ้า ลำแสงของความสว่างนี้ดูเจิดจ้าดุจดวงอาทิตย์ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของทูตสวรรค์ร้องว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว’” นี่คือเสียงร้องยามเที่ยงคืน ซึ่งจะประทอนฤทธิ์อำนาจแก่ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง ผู้บุกเบิกทั้งหลายเข้าใจว่าข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึงในปี 1798 แต่ได้รับการเสริมกำลังด้วยการล่มสลายของจักรวรรดิออตโตมันในปี 1840 ข่าวสารทั้งปวงมาถึง ณ จุดหนึ่งในกาลเวลา และหลังจากนั้นจึงได้รับการเสริมกำลัง ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึงในวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 เมื่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายปิดประตูของตนต่อข่าวของมิลเลอไรต์

เสียงร้องยามเที่ยงคืนเสริมกำลังข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และได้รับการเสริมกำลังเมื่อทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ในวิวรณ์ 18 เข้าร่วมกับข่าวนั้น ทุกข่าวสารมาถึงในประวัติศาสตร์ และหลังจากนั้นจึงได้รับการเสริมกำลัง นี่เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเข้าใจ

เสียงร้องยามเที่ยงคืนได้ประทานฤทธิ์อำนาจแก่ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง ทูตสวรรค์ทั้งหลายถูกส่งมาจากสวรรค์เพื่อปลุกเร้าวิสุทธิชนที่ท้อถอย และเตรียมพวกเขาสำหรับงานยิ่งใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา บรรดาผู้ที่มีความสามารถโดดเด่นที่สุดมิใช่คนแรกที่ได้รับข่าวนี้ วิลเลียม มิลเลอร์ มิใช่ผู้แรกที่ได้รับข่าวนี้; ตรงกันข้าม เขาเป็นผู้สุดท้ายที่ได้รับข่าวนั้น เขาเป็นผู้มีความสามารถสูงที่สุดในการเข้าใจข่าวนี้ ขณะที่ชาวมูเอล สโนว์เป็นผู้แรก บรรดาผู้ที่เคยเป็นผู้นำในงานมาก่อนกลับเป็นกลุ่มสุดท้ายที่ได้รับและมีส่วนช่วยให้เสียงร้องนั้นกึกก้องยิ่งขึ้น ในทางประวัติศาสตร์ บุคคลสุดท้ายที่ยอมรับข่าวแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืนคือวิลเลียม มิลเลอร์

จาก The Great Controversy, 376: ในระหว่างการเสริมกำลังของเสียงร้องเที่ยงคืน มีประมาณ 50,000 คนออกจากคริสตจักรทั้งหลาย เนื่องจากงานของมิลเลอร์มุ่งเสริมสร้างคริสตจักร ในระยะแรกจึงได้รับการยอมรับด้วยความพอใจ แต่เมื่อศาสนาจารย์และผู้นำทางศาสนาตัดสินใจคัดค้านหลักคำสอนเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ และปรารถนาจะระงับการเคลื่อนไหวทั้งปวงในเรื่องนี้ พวกเขาจึงต่อต้านจากธรรมชาติ และปฏิเสธสิทธิพิเศษของสมาชิกของตนในการเข้าร่วมการเทศนาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง หรือแม้แต่การกล่าวถึงความหวังของตนในการประชุมสามัคคี ผู้นำในคริสตจักรแอดเวนติสทุกวันนี้ซึ่งห้ามการสอนข่าวสารนี้ในคริสตจักร และแม้แต่ในบ้านส่วนตัว ก็ถูกแสดงล่วงหน้าไว้ที่นี่ในขบวนการมิลเลอร์ไรต์

บรรดาผู้เชื่อพบว่าตนอยู่ท่ามกลางการทดลองอันใหญ่หลวงและความฉงนสนเท่ห์ พวกเขารักคริสตจักรของตนและไม่เต็มใจที่จะแยกออกไป แต่เมื่อพวกเขาเห็นว่าคำพยานแห่งพระวาระของพระเจ้าถูกรงับไว้ และสิทธิของตนในการค้นคว้าคำพยากรณ์ถูกปฏิเสธ พวกเขาก็อธิษฐานว่าความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าห้ามมิให้พวกเขายอมจำนน บรรดาผู้ที่พยายามปิดกั้นคำพยานแห่งพระวาระของพระเจ้าไม่อาจถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบของคริสตจักรของพระคริสต์ เพราะฉะนั้น พวกเขาจึงเห็นว่าตนมีเหตุอันชอบธรรมที่จะถอนตัวออกจากความสัมพันธ์เดิมของตน ในฤดูร้อน ค.ศ. 1844 มีประมาณ 50,000 คนถอนตัวออกจากคริสตจักรต่าง ๆ

ความเข้าใจของมิลเลอร์และเสียงร้องเที่ยงคืนแท้จริง

จากหนังสือของ Elder Damsteegt เรื่อง Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission มิลเลอร์เชื่อว่าการประกาศดาเนียล 8:14 และทูตสวรรค์องค์แรกแห่งวิวรณ์ 14 คือเสียงร้องยามเที่ยงคืน—“ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว” เขาเชื่อว่าข่าวสารนี้กำลังชี้ถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ มิลเลอร์เห็นว่าประวัติศาสตร์ทั้งหมดคือเสียงร้องยามเที่ยงคืน แต่เอลเลน ไวท์กล่าวว่าเสียงร้องยามเที่ยงคืนนั้นได้สำเร็จลง ณ จุดเวลาอันเฉพาะเจาะจง ชาวมูเอล สโนว์ตั้งชื่อการบรรยายของเขาว่า “The True Midnight Cry” เพื่อแยกให้แตกต่างจากคำสอนของฝ่ายมิลเลอร์ไรต์ที่ว่าเสียงร้องยามเที่ยงคืนเป็นข่าวสารทั่วไป

บรรดาผู้ที่มีจิตวิญญาณมากที่สุดได้รับข่าวสารนั้นก่อน และผู้ที่เคยเป็นผู้นำในงานมาก่อนกลับเป็นกลุ่มสุดท้ายที่ได้รับและช่วยเสริมเสียงร้องนั้นให้กึกก้องยิ่งขึ้น

วิลเลียม มิลเลอร์ ผู้ซึ่งได้เป็นผู้นำงานมาตั้งแต่ปี 1833 เป็นต้นมา ได้ต่อสู้อยู่กับข่าวสารเรื่องเสียงร้องเทียงคืนเมื่อข่าวสารนั้นมาถึงในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1844 เขายังไม่แน่ใจเกี่ยวกับการแยกออกจากคริสตจักรทั้งหลาย และได้ส่งสอนความเข้าใจอีกแบบหนึ่งเกี่ยวกับเสียงร้องเทียงคืนมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

วิลเลียม มิลเลอร์ เขียนว่า

“ข้าพเจ้าไม่เคยยืนยันอย่างเด็ดขาดถึงวันใดวันหนึ่งโดยเฉพาะสำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเลย เพราะเชื่อว่าไม่มีมนุษย์ผู้ใดจะรู้วันและโมงได้ ในคำบรรยายหังปวงที่ข้าพเจ้าตีพิมพ์ จะเห็นได้ทีหน้ากว่า ประมาณปี 1843 ในคำบรรยายปากเปล่าทั้งหมดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวแก่ผู้ฟังอย่างสม่ำเสมอว่า ช่วงเวลาต่าง ๆ จะสิ้นสุดลงในปี 1843 หากไม่มีความผิดพลาดในการคำนวณของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่อาจกล่าวได้ว่าจุดจบจะมาไม่ได้แม้ก่อนเวลานั้น และว่าพวกเขาควรเตรียมพร้อมอยู่เสมอ ในปี 1842 พี่น้องบางคนได้เทศนาด้วยความยืนยันอย่างยิ่งถึงปีที่แน่นอนนั้น และตำหนิข้าพเจ้าที่ใส่คำว่า ‘หาก’ ไว้” ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1842 แผนภูมิปี 1843 ได้รับการตีพิมพ์ และพวกพี่น้องได้บอกมิลเลอร์ให้นำคำว่า “หาก” ออกจากการนำเสนอของเขา.

มิลเลอร์กล่าวต่อไปว่า “สื่อสิ่งพิมพ์สาธารณะก็ได้ตีพิมพ์ด้วยว่าข้าพเจ้าได้กำหนดวันหนึ่งไว้อย่างแน่นอน คือวันที่สิบสามเดือนเมษายน สำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะฉะนั้น ในเดือนธันวาคมของปีนั้น เมื่อข้าพเจ้ามองไม่เห็นความผิดพลาดใด ๆ ในการคำนวณของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้ประกาศความเชื่อของข้าพเจ้าว่า ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งระหว่างวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 1843 และวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 1844 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา”

มิลเลอร์ได้ข้อสรุปเรื่องวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดไว้แล้ว และนานก่อนที่ซามูเอล

สโนว์จะใช้ข้อสรุปนี้เพื่อประกาศเสียงร้องยามเทียงคืน มิลเลอร์ก็ได้เขียนถึงเรื่องนี้ไว้แล้ว

มิลเลอร์คือผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ให้เรียบเรียงตรรกะซึ่งซามูเอล สโนว์นำไปใช้ในการระบุวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844.

มิลเลอร์เขียนว่า “ในระหว่างปี 1843 การประณามอย่างรุนแรงที่สุดได้ถูกเทกองลงบนตัวข้าพเจ้าและบรรดาผู้ที่ เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าโดยสื่อมวลชนและธรรมาสันบางแห่ง แรงจูงใจของพวกเราได้ถูกโจมตี หลักการของพวกเราได้ถูกบิดเบือน และชื่อเสียงของพวกเราได้ถูกใส่ร้าย” กาลเวลาได้ล่วงผ่านไป และวันที่ 21 มีนาคม 1844 ก็ผ่านพ้นไปโดยปราศจากการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความผิดหวังนั้นใหญ่หลวงยิ่ง และหลายคนก็ไม่ดำเนินร่วมกับพวกเขาต่อไปอีก ก่อนหน้านั้น ตั้งแต่ปี 1840 มีผู้ที่เป็นมิลเลอร์ประมาณ 200,000 คน แต่เมื่อถึงจุดนี้ เหลืออยู่เพียง 50,000 คนเท่านั้น

มิลเลอร์กล่าวต่อไปว่า “ก่อนหน้านี้ ในฤดูใบไม้ร่วงปี 1843 พี่น้องบางคนของข้าพเจ้าได้เริ่มเรียกคริสตจักรต่าง ๆ ว่าเป็นบาบิโลน และเร่งเร้าว่านั่นเป็นหน้าที่ของพวกแอ็ดเวนติสต์ที่จะต้องออกมาจากคริสตจักรเหล่านั้น

ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ผลที่เกิดขึ้นไม่เพียงเลวร้ายมากเท่านั้น

แต่ข้าพเจ้ายังถือว่าเป็นการบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า เป็นการฝืนความหมายของพระคัมภีร์ด้วย”

มิลเลอร์ต่อสู้ดิ้นรนกับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง

ซึ่งยังทำให้เขารับข่าวร้องประกาศเทียงคืนอันแท้จริงได้ยากขึ้น การปฏิบัติที่แพร่ขยายออกไป และคริสตจักรต่าง ๆ ก็ปิดประตูไม่ต้อนรับพวกเขา ก่อให้เกิดความเป็นปฏิกิริยา และแยกแอ็ดเวนติสต์ส่วนใหญ่ออกจากคริสตจักรที่ตนสังกัดอยู่ respective.

หลังจากเวลาที่เขาได้ประกาศเผยแพร่ไว้ได้ล่วงผ่านไปแล้ว

มิลเลอร์ยอมรับความผิดหวังของตนเกี่ยวกับช่วงเวลาที่เขาแน่นอนนั้น แต่ยังคงรักษาความเชื่อของตนไว้

เขายังคงปฏิบัติภารกิจของตนทางภาคตะวันตกตลอดฤดูร้อนของปี 1844 จนกระทั่งเกิดขบวนการเดือนที่เจ็ด

เขาไม่มีส่วนร่วมในขบวนการนี้เลย เว้นแต่จดหมายฉบับหนึ่งที่เขาเขียนไว้ก่อนหน้านั้นสลับแปดเดือนเกี่ยวกับกา
รถือปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสซึ่งซีไปยั้งเดือนนั้น
เขามิได้คาดหมายว่าจะมีการนำประเด็นเหล่านั้นไปใช้เช่นนั้น
หรือว่าการเชื่อในหลักฐานเช่นนั้นจะกลายเป็นบททดสอบแห่งความรอด
เขามิได้มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับขบวนการนั้นเลยจนกระทั่งสองหรือสามสัปดาห์ก่อนวันที่ 22 ตุลาคม
ค.ศ. 1844 ในจดหมายถึงโฮมส์ ลงวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 1844 มิลเลอร์เขียนว่า
'ข้าพเจ้าเห็นสง่าราศีในเดือนที่เจ็ด ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมาก่อนเลย... บัดนี้
ขอถวายพระพรแด่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเห็นความมั่งคั่ง ความกลมกลืน
ความสอดคล้องกันในพระคัมภีร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้อธิษฐานขอมาเป็นเวลานาน แต่ไม่เห็นเลยจนถึงวันนี้
จงขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้า ฟีน้องส์โนว์ ฟีน้องสตอร์ส และคนอื่น ๆ
ของจงได้รับพระพรสำหรับการเป็นเครื่องมือในการเปิดตาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเกือบจะถึงบ้านแล้ว สง่าราศี
สง่าราศี สง่าราศี'

ภายหลัง มิลเลอร์ได้ทบทวนความเข้าใจเรื่องเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนใหม่ และเรียกสิ่งนั้นว่าความคลั่งศาสนา ดั
มสต็อคซ์ชี้ให้เห็นว่าสโนว์ได้รับโครงสร้างพื้นฐานของข่าวสารเรื่องเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนมาจากงานก่อนหน้าช
องมิลเลอร์

การคำนวณของสโนว์ ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1844 มิได้ปลุกเร้าความสนใจมากนัก
จนกระทั่งถึงการประชุมค่ายที่เอ็กซ์เตอร์ ระหว่างวันที่ 12-17 สิงหาคม ค.ศ. 1844 ณ ที่นั้น
วันที่แน่นอนที่เขากำหนดไว้สำหรับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ได้ปลุกเร้าชาวมิลเลอร์จำนวนมาก
ทำให้ความพยายามด้านพันธกิจประกาศของพวกเขาพุ่งขึ้นถึงจุดสูงสุด
การตอบสนองของพวกเขาเป็นที่รู้จักกันในนาม "ขบวนการเดือนที่เจ็ด"
แม้ในระยะแรกบรรดาผู้นำมิลเลอร์ไรต์จะยังคงสงสัยอยู่ แต่หลายสัปดาห์ก่อนเหตุการณ์ที่คาดหมายไว้
พวกเขาได้เข้าร่วมขบวนการ และยินยอมให้มีการตีพิมพ์และสนับสนุนทัศนคติของสโนว์.

เสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนและผลสืบเนื่องหลังจากนั้น

นิมิตแรกของเอลเลน ไวท์แสดงให้เห็นประชากรของพระเจ้ากำลังเดินอยู่บนทางไปสู่สวรรค์
โดยมีแสงสว่างอยู่เบื้องหลังพวกเขา ซึ่งเรียกว่า "เสียงร้องเวลาเที่ยงคืน" ข่าวสารที่ซามูเอล
สโนว์นำเสนอจำเป็นต้องเข้าใจ ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1842 ได้มีการพิมพ์แผนภูมิ 300
แผ่นสำหรับผู้ประกาศ 300 คน ภายในวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 ภายหลังความผิดหวังครั้งแรก
แผนภูมินั้นถูกละทิ้ง และหลายคนได้ออกจากขบวนการไป บรรดาผู้ที่ยังคงอยู่จะต้องคอย
ในการประชุมค่ายที่เอ็กซ์เตอร์ สโนว์ได้แสดงให้เห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ.
1844 ซึ่งเป็นวันลบบาบ เรื่องนี้ได้ผลักดันให้พวกเขาประกาศข่าวสารนั้น

โจเซฟ เบตส์เล่าว่า หลังจากการประชุมค่ายที่เอ็กซ์เตอร์ ขณะเขาเดินผ่านตุ้รถไฟ เขาได้ยินเสียงต่าง ๆ
กล่าวซ้ำว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว!' การเคลื่อนไหวครั้งนี้ได้แผ่ไปทั่วสหรัฐอเมริกาภายในสองเดือน
นำไปสู่ความผิดหวังครั้งใหญ่ในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

Damsteegt ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการประชุมของชาวแอ็ดเวนติสต์ที่เมืองโลว์แฮมป์ตัน ระหว่างวันที่ 28-29
ธันวาคม ค.ศ. 1844 ซึ่งเกี่ยวข้องกับ Himes และ Miller โดย Himes
ได้เร่งเร้าให้ปลอบประโลมบรรดาวิสุทธิชน ปลุกเร้าโลกคริสเตียน และประกาศความรอดแก่คนบาป
ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา สำนักพิมพ์ Advent Press ก็กลับมาดำเนินการอีกครั้ง และ Himes
ประกาศว่าประตูแห่งความรอดยังเปิดอยู่ Miller ค่อย ๆ ละทิ้งแนวคิดสุดโต่งเรื่องประตูที่ปิดแล้ว
และกลับไปสู่ความเข้าใจดั้งเดิมของตนเกี่ยวกับเสียงร้องยามเที่ยงคืน ในเดือนเดียวกันนั้น Ellen White

ได้รับนิมิตครั้งแรกของเธอ โดยแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ปฏิเสธเสียงร้องยามเที่ยงคืนย่อมตกลางจากทางนั้น นิมิตนั้นมีไว้สำหรับ William Miller มากพอ ๆ กับสำหรับผู้อื่นใดด้วย

การทดสอบครั้งสุดท้ายและมรดกตกทอดของวิลเลียม มิลเลอร์

จากหนังสือ Early Writings หน้า 257: “แล้วความสนใจของข้าพเจ้าก็ถูกนำไปยัง William Miller เขาดูฉงนสนเท่ห์และก้มลงด้วยความวิตกกังวลและความทุกข์ใจเพราะประชากรของเขา กลุ่มผู้คนซึ่งเคยเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและเปี่ยมด้วยความรักในปี 1844 กำลังสูญเสียความรักของตน คัดค้านกันและกัน และตกอยู่ในสภาพเย็นชาและถอยหลังฝ่ายวิญญาณ เมื่อเขาเห็นสิ่งนี้ ความโศกเศร้าก็บั่นทอนกำลังของเขา ข้าพเจ้าเห็นบรรดาผู้นำจับตาดูเขาอยู่ โดยเฉพาะ Joshua Himes และเกรงว่าเขาจะรับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม”

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามในบริบทนี้คือวันสะบาโต เมื่อ Miller โน้มเข้าหาความสว่างจากสวรรค์ คนเหล่านี้ก็วางแผนจะดึงความคิดของเขาให้หันเหออกไป อิทธิพลของมนุษย์ทำให้เขาคงอยู่ในความมืด และยังคงรักษาอิทธิพลของเขาไว้ท่ามกลางผู้ที่ต่อต้านความจริง ในที่สุด Miller ก็เปล่งเสียงต่อต้านความสว่างจากสวรรค์—คือวันสะบาโต เขาไม่ได้รับข่าวสารที่จะอธิบายความผิดพลาดของเขา และส่องแสงแห่งความกระจ่างและสง่าราศีเหนืออดีต เขาพึ่งพาปัญญาของมนุษย์แทนปัญญาจากพระเจ้า เนื่องจากเขาถูกทำให้อ่อนกำลังลงด้วยการงานและวัยชรา เขาจึงไม่ได้ต้องรับผิดชอบเท่ากับผู้ที่กั้นเขาไว้จากความจริง บาปนั้นตกอยู่บนคนเหล่านั้น หาก Miller สามารถมองเห็นความสว่างของทูตสวรรค์องค์ที่สาม หลายสิ่งคงได้รับการอธิบาย แต่พี่น้องของเขาแสดงตนว่ามีความรักลึกซึ้งต่อเขายิ่งนัก จนเขาคิดว่าไม่มีวันจะตัดขาดจากพวกเขาได้ พระเจ้าทรงยอมให้เขาตกอยู่ใต้อำนาจแห่งความตาย และทรงซ่อนเขาไว้ในหลุมฝังศพให้พ้นจากคนเหล่านั้นที่ดึงเขาออกไปจากความจริง โมเสสได้ทำผิดพลาดก่อนเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา ฉะนั้น Miller ก็ได้ทำผิดพลาดในขณะที่เขากำลังจะเข้าสู่คานาอันฝ่ายสวรรค์ในไม่ช้า ฉะนั้น ผู้อื่นเป็นผู้ชักนำเขาให้กระทำเช่นนี้ ผู้อื่นก็ต้องรับผิดชอบต่อเรื่องนี้ แต่เหล่าทูตสวรรค์เฝ้าดูบุคคลอันล้ำค่าของผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้น้อย และเขาจะออกมาเมื่อเสียงแตรสุดท้ายดังขึ้น.

บทสรุป: บทเรียนสำหรับปัจจุบัน

โดยสรุปแล้ว วิลเลียม มิลเลอร์เป็นแบบอย่างของเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์ในวาระสุดท้ายของโลก นิมิตแรกของเอลเลน ไวท์นั้นเป็นของสำหรับยุคสมัยของเรามากกว่าสำหรับสมัยของเธอเอง ในวาระสุดท้ายของโลก เซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์จะปฏิเสธความสว่างแห่งเสียงร้องเที่ยงคืน ความสว่างแห่งเสียงร้องเที่ยงคืนจะเข้าใจได้ก็โดยการเข้าใจประวัติศาสตร์นี้เท่านั้น ความผิดพลาดครั้งแรกได้ชำระขบวนการมิลเลอร์ไรต์ให้พ้นจากผู้ที่อยู่ในนั้นด้วยเหตุผลอันไม่ถูกต้อง และได้เตรียมประชากรให้พร้อมสำหรับประสบการณ์แห่งการทดสอบซึ่งจะนำพวกเขาเข้าไปในอภิสุทธิสถาน บรรดาผู้ที่มาถึงความผิดพลาดครั้งแรกจะได้รับพระพรก็ต่อเมื่อพวกเขา รอคอยถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เวลานั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อก่อให้เกิดประชากรหมู่หนึ่งซึ่งพระองค์จะทรงรวบรวมเข้าไปในอภิสุทธิสถาน การปฏิเสธเสียงร้องเที่ยงคืนและตกลางจากทางนั้น คือการปฏิเสธประวัติศาสตร์ทั้งหมดนี้

วิลเลียม มิลเลอร์ได้กระทำความผิดพลาดสามประการ

และเราทั้งหลายย่อมถูกทดสอบด้วยบททดสอบสามประการเสมอ

ความผิดพลาดประการแรกของเขาคือการปฏิเสธเสียงร้องยามเที่ยงคืนในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1844

ประการที่สองของเขาคือการพึ่งมนุษย์แทนที่จะพึ่งพระเจ้า ซึ่งนำไปสู่ความผิดพลาดประการที่สามของเขา

คือการปฏิเสธวันสะบาโต ในวาระสุดท้ายของโลก เซเวนต์เดย์แอ็ดเวนตีสจะปฏิเสธประวัติศาสตร์ของเสียงร้องยามเที่ยงคืนและการทรงเรียกให้กลับไปสู่ทางโบราณ เพราะพวกเขาฟังผู้นำของตน ในการกระทำเช่นนั้น พวกเขากำลังเตรียมตนเองสำหรับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย โดยทำซ้ำกระบวนการทดสอบสามชั้นของมิลเลอร์ ซึ่งเริ่มต้นด้วยท่าทีของพวกเขาต่อข่าวสารและประวัติศาสตร์ของเสียงร้องยามเที่ยงคืน

มีคำพยากรณ์เพียงสองประการเท่านั้นที่กล่าวถึงประวัติศาสตร์ตั้งแต่ความผิดหวังครั้งแรกจนถึงความผิดหวังครั้งที่สอง คือ 2300 วัน ("Though the vision tarry, wait for it") และ 2520 การปฏิเสธ 2520

คือการปฏิเสธเสียงร้องในเที่ยงคืน

การปฏิเสธเสียงร้องในเที่ยงคืนคือการตกจากทางเดินลงไปสู่โลกอธรรมเบื้องล่าง

เราจะกล่าวถึงเรื่องนี้เพิ่มเติมในคำบรรยายครั้งถัดไป